

Селянинът поел пжтя си към село. Билъ веселъ. На душата му било леко. Ще направи добро на всички и на цѣлия край.

— Млѣко, яйца и масъ; млѣко, яйца и масъ, — повтарялъ едно следъ друго той, за да не забрави. Наближилъ селото. Започнали да се виждатъ крайнитѣ кжщи. Било праздникъ. Чуло се клепалото за отпускъ на църква. Ето го и селскиятъ мегданъ. Около колата се натрупватъ любопитни — чакатъ да чуятъ нѣщо за далечния хубавъ градъ. На нетърпеливитѣ въпроси селянинътъ не отговаря. Не го вълнуватъ тѣ.

— Да знаете само, какво нося! — и изважда кошницата отъ колата. — Тукъ има едно животинче, казва се котка. Много е полезно. Храни се съ млѣко, деца и насъ. А яде и...

Едва изрекалъ, надъ кошницата и надъ него се размахали заканителни юмруци. Повдигнала се глѣчка. Кошницата се катурнала. Отъ нея, изплашено, излѣзло черното като дяволъ звѣрче и хукнало презъ село. Следъ него се разтичали стари, млади, жени, деца. Но презъ стобори и покриви котката изчезнала. Подиръ тѣпата, запѣхтѣнъ, бѣгалъ и селянинътъ.

— Що направихте, братя, защо гоните животинчето? Та то не е лошо. Азъ го донесохъ, за да ни спаси отъ страшната беда — отъ мишкитѣ и плѣховетѣ.

— Ами нали каза, че яде млѣко, деца, и насъ дори ще умори? Малко ни е другото, та и тоя черъ дяволъ отгоре.

Слисаниятъ селянинъ се ударилъ по главата и се завайкалъ.

— Олеле, Боже, ами сега! Азъ отъ града до село все повтаряхъ: отъ млѣко, яйца и масъ, а то станало на млѣко, деца и насъ. Горкото коте! Кжде ли се е скрило?

И тръгнали наново всички. Тукъ котка, тамъ котка, преобърнали селото, но отъ нея ни следа. Едва вечерътъ, когато клисарътъ затварялъ черковнитѣ врати, зърналъ две зелени, свѣтящи точки. Събрали се пакъ селянитѣ, влѣзли тихо въ черковата и що да видятъ. Срещу една отъ иконитѣ седяла котката, очикитѣ ѝ свѣтѣли като свѣщички, а дѣсното предно краче се дигало къмъ челцето и се смѣвало на долу, сжщо като че ли се кръсти.

— Горкото, то се моли на дѣдо Господа. Запалило си две свѣщички и кръсти ли се, кръсти, — си казали всички. Прекръстили се набожно и тѣ и прибрали черната котка.

За нея се грижело цѣлото село. Скоро въ кжщата на стопанина ѝ не останало нито едно мишле. За града заминали и други селяни, донесли и тѣ черни, шарени и бѣли котки. Не следъ дълго се свършили всички мишки и плѣхове. Хората, благодарни, започнали наистина да хранятъ коткитѣ съ млѣко, яйца и масъ. Селянитѣ въ тоя край станали пакъ добри и се обикнали като родни братя. Дѣдо Господъ гледалъ отъ небето и имъ се радвалъ.

— Ама вие заспахте ли? — попита бабата и сложи децата въ леглата имъ.

Денница Чилингинова